

Als je aan een dierenarts uit de gemengde of gezelschapsdierenpraktijk – afgestudeerd in de vorige eeuw – vraagt: “Ken je collega Aleid?”, dan is er maar één antwoord mogelijk: “Jazeker!” Aleid Lubberink is een dierenarts die na haar afstuderen op de kliniek Kleine Huisdieren werkzaam was. In de beginjaren bereidde zij coassistenten voor op het afstuderen: repeteren heette dat. De studenten werden gerepeteerd om inzicht te krijgen in onderzoek, diagnostiek en behandeling van het kleine huisdier; patiënten werden besproken om een succesvol dierenartsexamen te kunnen afleggen.

Tekst **Andries van Foreest** en **Ko Minderhoud** commissie senioren

Foto Studio **Rogier Bos**

“Ik word dierenarts”, zei Aleid Lubberink en dat is ze!

Naarmate de aandacht voor gezelschapsdieren groter werd, zette Aleid haar onderwijs aan dierenartsen voort op klinische avonden, symposia, Post Academisch Onderwijs Dierenartsen, lezingen tijdens het Voorjaarsdagencongres en in de praktijk. Maar ook aan eigenaren van zieke honden en katten vertelde Aleid over de hoed en de rand van het zieke dier. Grote letters op het bord of op de overheadprojector, duidelijk, ‘to the point’ en met veel geduld. Wat een onderwijsmens! Ze kende alle dierenartsen en eigenaren, maar ook patiënten werden in haar hoofd opgeslagen. Door een ongelofelijke interesse in het vak en de mens kon zij iedere situatie later weer uitbeelden. Een voorbeeld voor ‘good veterinary practice’, invoelingsvermogen en empathie in het vak.

Dierenarts worden

Aleid was zeven jaar toen haar vader – praktiserend dierenarts – overleed. “Vanaf dat moment zei ik: ‘Ik word dierenarts!’ en ik heb nooit meer aan iets anders gedacht.” Het was in die tijd niet passend: “Mijn familie vond het maar niets. Meisjes werden geen dierenarts. Op school werd gezegd dat ik beter wat anders kon kiezen dan de bètakant. Vooral mijn moeder stimuleerde mij echter in mijn keuze en toen de leraren inzagen dat ik er niet van

af te brengen was, hielpen zij mij ook het eindexamen te halen.”

Toen zij vier jaar oud was, kreeg Aleid een facialis paralyse en dat heeft haar leven behoorlijk beïnvloed. “Je bent altijd dat meisje of die vrouw met,” zo geeft zij aan, “niet altijd even gemakkelijk.”

Aleid had voorafgaand aan het dierenartsexamen weinig praktijkervaring opgedaan en zij wist bovendien niet wat te doen na het afstuderen. Na een bezoek aan professor Teunissen, die vroeg of Juffrouw Lubberink op de kliniek wilde komen werken, hapte zij toe. “Goed maar niet langer dan drie jaar, Professor, en van onderzoek houd ik niet.” Er was iedere dag open spreekuur op de Universiteitskliniek aan de Alexander Numankade. “De kliniek liep vol met cliënten met hun zieke hond of kat: 100 tot 150 patiënten op een dag was normaal. Wij waren met vijf dierenartsen – Rijnberk, Slappendel, mevrouw van Ooijen, Meutstege en ik – naast de hoogleraar en dr. Verwer. Niet iedereen was gewend aan een vrouwelijke dierenarts: Zuster, waar is hier de wc?” Alle diergeneeskundige handelingen voerde Aleid daar uit: “Van eenvoudige vaccinaties tot ingewikkelde operaties. Verder verwachtte de hoogleraar dat wij onderwijs gaven, onderzoek deden en een dissertatie voorbereidden.” In 1977 promoveerde Aleid op

haar proefschrift *Diagnosis and treatment of Canine Cushing's Syndrome*.

De 'Switch'

Na 22 jaar vetrok Aleid uit de Gezelschapsdierenkliniek. "Ik wilde gewoon wat anders doen, de horizon verbreden. De praktijk zien." Maar deze stap was niet de goede. "Als specialist was ik gewend geraakt alléén verwijspatiënten te behandelen en nu ging ik weer eerstelijnspraktijk doen. Ik realiseerde me wel dat de eerstelijnspraktijk heel afwijkend en divers is. Ik was dat niet alleen niet meer gewend, maar ik beheerste deze basiskennis en kunde niet. Dus ik moest wat anders vinden. En ik miste het onderwijs." Op haar weg lag toen het specialistisch werk in Amersfoort, Dierenkliniek Emmeloord en het Veterinair Specialisten Centrum De WagenRenk.

Aleid is als student, Universitair docent, praktiserend specialist en nu ook als gepensioneerd dierenarts altijd actief geweest in diverse besturen. Bij de v.s.r. "De Solleysel" was ze actief in het bestuur en de organisatie van ruiterkampen. In de jaren zeventig was Aleid lid van

In de loop van de tachtiger jaren werd Aleid uitgenodigd door de KNMVD en de faculteit Diergeneeskunde, namens de praktiserende dierenartsen lid te worden van de specialisatiecommissie chirurgie van gezelschapsdieren en werd zij de-facto benoemd tot specialist chirurgie van

Ik zei: 'Ik word dierenarts!' en ik heb nooit meer aan iets anders gedacht

de commissie ter behartiging van de belangen van de vrouwelijke dierenarts. Ze was zes jaar bestuurslid in het Groepbestuur Kleine Huisdieren onder het voorzitterschap van Pieter Goedhart.

gezelschapsdieren. "In het college van beroep voor de examens en later in het veterinair beroepscollege en de Ereraad heb ik een heel andere kant van ons beroep leren kennen." Nog steeds denkt Aleid Lubberink mee in de diergeneeskundige wereld, nu binnen de Seniorencommissie, en zij komt als altijd duidelijk voor haar mening uit.

Beeldhouwen

Na haar pensionering heeft Aleid zich toegelegd op het beeldhouwen. Begonnen met een creatieve cursus in Zuid Frankrijk waarbij de abstracte lijn de voorkeur had, zijn het nu vooral dieren die zij maakt. Mooie duidelijke scheppingen in diverse steensoorten van honden en katten alsook vrouwenbeelden van klei behoren tot haar collectie. "Daarnaast ben ik nu een jaar als vrijwilliger buurtbemiddelaar en probeer dus samen met de mensen conflicten op te lossen." Maar Aleid kan het vak niet loslaten. "Laatst wees iemand mij er op, dat ik gevraagd naar mijn status nog steeds neig te zeggen dat ik dierenarts ben. Dat is inderdaad wat ik echt ben, dat is mijn passie en daarin kan ik het beste van mezelf geven."

Na haar pensionering heeft Aleid Lubberink zich toegelegd op het beeldhouwen.